

Funded by
the European Union

TÜRKÇE

Felsefe ve Sanat Eğitimi: Öğretmen Uygulama Kılavuzu

Pedagojik Yaklaşım ve Öğretmenin Rolü

Bu müfredatın başarıyla uygulanması, felsefe öğretmenin bilgiyi aktaran bir figürden ziyade, öğrencinin estetik tecrübesini derinleştiren ve düşünsel krizlerini yöneten bir kolaylaştırıcı (facilitator) rolünü benimsemesine bağlıdır. 13-18 yaş grubu öğrenciler için felsefe ve sanatın entegrasyonu, dünyayı sadece çıplak gözle değil, kavramsal bir mercekle görme becerisi kazandırır. Öğretmen, sınıfta Sokratik tartışma yöntemini temel almalı ve öğrencileri bir sanat eseri karşısında aceleci yargılarda bulunmak yerine, eserin ontolojik yapısını anlamaya yönelik bir "askıya alma" (epoché) pratiğine davet etmelidir. Bu süreçte temel gaye, öğrencinin "Bunu ben de yaparım" veya "Bu çok güzel" gibi sığ tepkilerini, "Bu yapıt hangi hakikat anlayışına tekabül ediyor?" sorusuna dönüştürebilmektir.

Ünite Bazlı Uygulama Stratejileri

Ünite I: Estetik Algı ve Merakın Yönetimi sürecinde, öğretmenlerin odaklanması gereken en önemli nokta, öğrencilerin faydacı bakış açısını kırmaktır. Birinci üniteye uygulanacak etkinliklerde, gündelik nesnelerin (bir sandalye, bir su bardağı veya bir kalem) estetik birer nesneye dönüşüm süreci deneysel olarak işlenmelidir. Öğretmen, sınıfa getirdiği sıradan bir nesneyi "estetik bir çerçeve" içine alarak, Kantçı anlamda "çıkarcı gözetmeyen haz" kavramını somutlaştırmalıdır. Bu aşamada öğrencilerin kendi "merak günlüklerini" tutmaları teşvik edilmeli; çevrelerindeki olağan durumları olağanüstü kılan estetik detayları felsefi bir dille not etmeleri istenmelidir.

Ünite II: Antik Çağ ve Rönesans geçişinde, mimesis ve perspektif kavramları arasındaki tarihsel ve düşünsel sıçrama üzerinde durulmalıdır. Öğretmen, Platon'un "kopyanın kopyası" eleştirisini bir akıllı telefon kamerası ile çekilen fotoğraf üzerinden güncelleyerek tartışmaya açabilir. Rönesans bölümünde ise perspektifin sadece bir çizim tekniği değil, insanın evrendeki merkezî konumunu pekiştiren rasyonel bir ideoloji olduğu vurgulanmalıdır. Bu üniteye yapılacak bir saha gezisi veya dijital müze turu, öğrencilerin klasik sanatın matematiksel düzeni ile Orta Çağ'ın sembolik dünyası arasındaki farkı bizzat gözlemlenmelerini sağlayacaktır.

Ünite III ve IV: Modernite ve Kriz dönemlerinde, öğretmenin rolü "sarsıcı" olana karşı bir savunma mekanizması geliştirmektir. Kant'ın "Yüce" kavramı ile Nietzsche'nin "Diyonizyak" coşkusu anlatılırken, modern sanatın neden "çirkin" veya "kaotik" görüldüğü felsefi gerekçelerle açıklanmalıdır. Bu evrede öğretmen, öğrencilere Heidegger'in ayakkabı analizi üzerinden, bir sanat yapıtının nasıl bir "dünya açtığını" göstermelidir. Benjamin'in "Aura" kavramı tartışılırken, öğrencilerin sosyal medyadaki görsel üretimleri ve kopyalanabilir

imgeler üzerine eleştirel bir söylem geliřtirmeleri sađlanmalıdır. Sanatın bir teselli aracı olmaktan çıkıp bir "hakikat çıđlıđına" dönüřtüđü bu dönem, öđrencinin varoluřsal kaygılarıyla en çok temas kuracađı bölümdür.

Ünite V: Çađdař Sanat ve Etik Sorumluluk ařamasında, felsefi analiz artık doğrudan eylemle birleřmelidir. Baudrillard'ın simülasyon teorisi iřlenirken, öđrencilerin dijital kimlikleri ve hiper-gerçeklik arasındaki bađ sorgulanmalıdır. Bu ünite de öđretmen, öđrencileri birer "aktivist" (sanatçı-aktivist) gibi düşünmeye yönlendirmeli; iklim krizi veya toplumsal adalet gibi konularda felsefi bir temeli olan sanatsal projeler tasarlatmalıdır. Yapay zeka ve dijital etik tartıřmaları, müfredatın finalinde öđrencinin geleceđin estetik dünyasındaki konumunu belirlemesine yardımcı olacaktır.

Ölçme, Deđerlendirme ve Kaynak Yönetimi

Deđerlendirme süreci, klasik ezber yöntemlerinden tamamen arındırılmalı ve öđrencinin "felsefi derinlik" ve "estetik duyarlılık" kapasitesine odaklanmalıdır. Her ünitenin sonunda öđrencilerden, o ünitenin temel kavramlarını bir sanat eserine (veya kendi üretimlerine) uyguladıkları analiz raporları istenmelidir. Beřinci ünitenin final çıktısı olan "Estetik Manifesto", öđrencinin tüm lise hayatı boyunca geliřtirdiđi düşünsel olgunluđun bir niřanesi olarak kabul edilmelidir. Öđretmenler, kaynak olarak Louvre, MoMA ve British Museum gibi kurumların dijital arřivlerini, Stanford Felsefe Ansiklopedisi gibi akademik portalları ve güncel sanat bienallerini derslerine entegre etmelidir.

ENGLISH

Philosophy and Art Education: Teacher Implementation Guide

The successful implementation of this curriculum depends on the philosophy teacher adopting a role as a facilitator who deepens the student's aesthetic experience and manages intellectual crises, rather than a mere conveyor of information. For students aged 13-18, the integration of philosophy and art provides the ability to view the world through a conceptual lens rather than just the naked eye. The teacher must base their classroom approach on the Socratic method and invite students to practice "epoché" (suspension of judgment) when facing an artwork, aiming to understand its ontological structure. In this process, the primary goal is to transform shallow responses like "I could do that" or "This is beautiful" into the profound question: "To which understanding of truth does this work correspond?"

Regarding unit-based strategies, during the management of aesthetic perception and wonder in Unit I, teachers should focus on breaking the utilitarian perspective. Activities should experimentally address the transformation of everyday objects into aesthetic objects. The teacher should bring an ordinary object into the classroom and place it within an "aesthetic frame" to materialize Kant's concept of "disinterested satisfaction." In the transition between Unit II's Ancient Age and Renaissance, the focus must be on the historical and intellectual leap between the concepts of mimesis and perspective. A teacher might open a discussion by updating Plato's criticism of the "copy of a copy" through a photograph taken with a smartphone camera.

In Units III and IV, covering modernity and crisis, the teacher's role is to develop a defense mechanism against the "shocking." While explaining Kant's "Sublime" and Nietzsche's

"Dionysian" ecstasy, the philosophical reasons why modern art appears "ugly" or "chaotic" should be clarified. During this phase, the teacher should use Heidegger's shoe analysis to show how an artwork "opens a world." While discussing Benjamin's "Aura," students should be encouraged to develop a critical discourse on visual productions and reproducible images on social media. This period, where art ceases to be a means of consolation and turns into a "cry of truth," is where the student will connect most with existential anxieties.

In the final phase of Unit V, concerning contemporary art and ethical responsibility, philosophical analysis must merge directly with action. While Baudrillard's simulation theory is being processed, the link between students' digital identities and hyper-reality should be questioned. In this unit, the teacher should guide students to think like "artists" (artist-activists) and have them design artistic projects with a philosophical basis on issues such as the climate crisis or social justice. Discussions on artificial intelligence and digital ethics will help the student determine their position in the aesthetic world of the future at the curriculum's finale.

The assessment process must be completely purged of classical rote methods and focus on the student's capacity for "philosophical depth" and "aesthetic sensitivity." At the end of each unit, students should be asked for analysis reports applying the fundamental concepts of that unit to an artwork. The final output of the fifth unit, the "Aesthetic Manifesto," should be accepted as a hallmark of the intellectual maturity the student has developed throughout their high school life. Teachers should integrate digital archives from institutions such as the Louvre, MoMA, and the British Museum, as well as academic portals and contemporary art biennials, into their lessons.

NORWEGIAN

Filosofi og kunstutdanning: Implementeringsveiledning for lærere

Vellykket implementering av denne læreplanen avhenger av at filosofilæreren tar på seg rollen som en tilrettelegger som fordypet elevens estetiske erfaring og håndterer intellektuelle kriser, snarere enn å bare være en formidler av informasjon. For elever i alderen 13-18 år gir integreringen av filosofi og kunst evnen til å se verden gjennom en konseptuell linse i stedet for bare med det blotte øye. Læreren må basere sin klasseromstilknytning på den sokratiske metoden og invitere elevene til å praktisere "epoché" (suspensjon av dømmekraft) når de står overfor et kunstverk, med mål om å forstå dets ontologiske struktur. I denne prosessen er det primære målet å transformere overfladiske reaksjoner som "dette kunne jeg også gjort" eller "dette er vakkert" til det dype spørsmålet: "Hvilken forståelse av sannhet tilsvarer dette verket?"

Når det gjelder enhetsbaserte strategier, bør lærere i løpet av håndteringen av estetisk persepsjon og undring i enhet I fokusere på å bryte det utilitaristiske perspektivet. Aktiviteter bør eksperimentelt adressere transformasjonen av hverdagsgjenstander til estetiske objekter. Læreren bør ta med en vanlig gjenstand inn i klasserommet og plassere den innenfor en "estetisk ramme" for å materialisere Kants konsept om "uinteressert tilfredsstillelse". I overgangen mellom enhet IIs antikke tidsalder og renessansen, må fokuset være på det historiske og intellektuelle spranget mellom begrepene mimesis og perspektiv. En lærer kan åpne en diskusjon ved å oppdatere Platons kritikk av "kopien av en kopi" gjennom et fotografi tatt med et smarttelefonkamera.

I enhet III og IV, som dekker modernitet og krise, er lærerens rolle å utvikle en forsvarsmekanisme mot det "sjokkerende". Mens man forklarer Kants "sublime" og Nietzsches "dionysiske" ekstase, bør de filosofiske årsakene til hvorfor moderne kunst fremstår som "stygg" eller "kaotisk" avklares. I denne fasen bør læreren bruke Heideggers skoanalyse for å vise hvordan et kunstverk "åpner en verden". Mens man diskuterer Benjamins "Aura", bør elevene oppmuntres til å utvikle en kritisk diskurs om visuelle produksjoner og reproduerbare bilder på sosiale medier. Denne perioden, hvor kunsten slutter å være et middel for trøst og blir til et "sannhetsskrik", er der eleven vil koble seg mest til eksistensiell angst.

I den siste fasen av enhet V, som gjelder samtidskunst og etisk ansvar, må filosofisk analyse smelte direkte sammen med handling. Mens Baudrillard's simuleringsteori behandles, bør koblingen mellom studentenes digitale identiteter og hyperrealitet stilles spørsmål ved. I denne enheten bør læreren veilede elevene til å tenke som "aktivister" (kunstner-aktivister) og la dem designe kunstneriske prosjekter med et filosofisk grunnlag om temaer som klimakrisen eller sosial rettferdighet. Diskusjoner om kunstig intelligens og digital etikk vil hjelpe eleven med å bestemme sin posisjon i fremtidens estetiske verden ved læreplanens avslutning.

Vurderingsprosessen må være fullstendig rensert for klassiske puggmetoder og fokusere på elevens kapasitet for "filosofisk dybde" og "estetisk følsomhet". Ved slutten av hver enhet bør elevene bli bedt om analyserapporter som anvender de grunnleggende begrepene i den enheten på et kunstverk. Sluttproduktet av den femte enheten, det "estetiske manifestet", bør aksepteres som et kjennetegn på den intellektuelle modenheten eleven har utviklet gjennom hele videregående skole. Lærere bør integrere digitale arkiver fra institusjoner som Louvre, MoMA og British Museum, samt akademiske portaler og samtidskunstbiennaler, i undervisningen sin.

CROATIAN

Filozofija i umjetničko obrazovanje: Priručnik za nastavnike

Uspješna provedba ovog kurikulumu ovisi o tome hoće li nastavnik filozofije usvojiti ulogu voditelja koji produbljuje učenikovo estetsko iskustvo i upravlja intelektualnim krizama, a ne samo prenositelja informacija. Za učenike u dobi od 13 do 18 godina, integracija filozofije i umjetnosti pruža sposobnost sagledavanja svijeta kroz konceptualnu leću, a ne samo golim okom. Nastavnik svoj pristup u učionici mora temeljiti na sokratovskoj metodi i pozvati učenike da prakticiraju "epoché" (suzdržavanje od suda) kada se suoče s umjetničkim djelom, s ciljem razumijevanja njegove ontološke strukture. U tom procesu, primarni cilj je transformirati plitke odgovore poput "to bih i ja mogao napraviti" ili "ovo je lijepo" u duboko pitanje: "Kojem razumijevanju istine odgovara ovo djelo?"

Što se tiče strategija temeljenih na jedinicama, tijekom upravljanja estetskom percepcijom i čuđenjem u jedinici I, nastavnici bi se trebali usredotočiti na razbijanje utilitarističke perspektive. Aktivnosti bi se trebale eksperimentalno baviti transformacijom svakodnevnih predmeta u estetske objekte. Nastavnik treba donijeti običan predmet u učionicu i staviti ga u "estetski okvir" kako bi materijalizirao Kantov koncept "nezainteresiranog zadovoljstva". U prijelazu između antičkog doba i renesanse u jedinici II, fokus mora biti na povijesnom i intelektualnom skoku između koncepata mimesisa i perspektive. Nastavnik bi mogao otvoriti

raspravu osuvremenjivanjem Platonove kritike "kopije kopije" putem fotografije snimljene kamerom pametnog telefona.

U jedinicama III i IV, koje pokrivaju modernost i krizu, uloga nastavnika je razviti obrambeni mehanizam protiv "šokantnog". Dok se objašnjavaju Kantovo "Uzvišeno" i Nietzscheov "dionizijski" zanos, treba razjasniti filozofske razloge zašto se moderna umjetnost čini "ružnom" ili "kaotičnom". Tijekom ove faze, nastavnik bi trebao koristiti Heideggerovu analizu cipela kako bi pokazao kako umjetničko djelo "otvara svijet". Dok se raspravlja o Benjaminovoj "Auri", učenike treba poticati na razvijanje kritičkog diskursa o vizualnim produkcijama i reproducibilnim slikama na društvenim mrežama. Ovo razdoblje, u kojem umjetnost prestaje biti sredstvo utjehe i pretvara se u "krik istine", mjesto je gdje će se učenik najviše povezati s egzistencijalnim tjeskobama.

U završnoj fazi jedinice V, koja se tiče suvremene umjetnosti i etičke odgovornosti, filozofska analiza mora se izravno spojiti s djelovanjem. Dok se obrađuje Baudrillardova teorija simulacije, treba preispitati vezu između digitalnih identiteta učenika i hiperrealnosti. U ovoj jedinici nastavnik bi trebao usmjeriti učenike da razmišljaju kao "aktivisti" (umjetnici-aktivisti) i dati im da osmisle umjetničke projekte s filozofskom osnovom o pitanjima kao što su klimatska kriza ili socijalna pravda. Rasprave o umjetnoj inteligenciji i digitalnoj etici pomoći će učeniku da odredi svoju poziciju u estetskom svijetu budućnosti na završetku kurikuluma.

Proces ocjenjivanja mora biti potpuno očišćen od klasičnih metoda učenja napamet i usredotočen na učenikov kapacitet za "filozofsku dubinu" i "estetsku osjetljivost". Na kraju svake jedinice od učenika treba tražiti izvješća o analizi primjenjujući temeljne koncepte te jedinice na umjetničko djelo. Konačni ishod pete jedinice, "Estetski manifest", treba prihvatiti kao obilježje intelektualne zrelosti koju je učenik razvio tijekom svog srednjoškolskog života. Nastavnici bi u nastavu trebali integrirati digitalne arhive institucija kao što su Louvre, MoMA i British Museum, kao i akademske portale i bijenale suvremene umjetnosti.

ITALIAN

Filosofia ed educazione artistica: Guida all'implementazione per gli insegnanti

Il successo dell'attuazione di questo curriculum dipende dal fatto che l'insegnante di filosofia adotti un ruolo di facilitatore che approfondisce l'esperienza estetica dello studente e gestisce le crisi intellettuali, piuttosto che un mero trasmettitore di informazioni. Per gli studenti di età compresa tra i 13 e i 18 anni, l'integrazione tra filosofia e arte fornisce la capacità di vedere il mondo attraverso una lente concettuale piuttosto che solo ad occhio nudo. L'insegnante deve basare il proprio approccio in classe sul metodo socratico e invitare gli studenti a praticare l'"epoché" (sospensione del giudizio) di fronte a un'opera d'arte, con l'obiettivo di comprenderne la struttura ontologica. In questo processo, l'obiettivo primario è trasformare risposte superficiali come "potrei farlo anch'io" o "questo è bello" nella domanda profonda: "A quale comprensione della verità corrisponde quest'opera?"

Per quanto riguarda le strategie basate sulle unità, durante la gestione della percezione estetica e della meraviglia nell'Unità I, gli insegnanti dovrebbero concentrarsi sulla rottura della prospettiva utilitaristica. Le attività dovrebbero affrontare sperimentalmente la trasformazione degli oggetti quotidiani in oggetti estetici. L'insegnante dovrebbe portare un oggetto comune

in classe e inserirlo in una "cornice estetica" per materializzare il concetto di Kant di "compiacimento disinteressato". Nella transizione tra l'Età Antica e il Rinascimento dell'Unità II, l'attenzione deve essere posta sul salto storico e intellettuale tra i concetti di mimesi e prospettiva. Un insegnante potrebbe aprire una discussione aggiornando la critica di Platone alla "copia di una copia" attraverso una fotografia scattata con la fotocamera di uno smartphone.

Nelle Unità III e IV, che coprono la modernità e la crisi, il ruolo dell'insegnante è quello di sviluppare un meccanismo di difesa contro lo "scioccante". Mentre si spiegano il "Sublime" di Kant e l'estasi "dionisiaca" di Nietzsche, dovrebbero essere chiarite le ragioni filosofiche per cui l'arte moderna appare "brutta" o "caotica". Durante questa fase, l'insegnante dovrebbe utilizzare l'analisi delle scarpe di Heidegger per mostrare come un'opera d'arte "apra un mondo". Mentre si discute dell' "Aura" di Benjamin, gli studenti dovrebbero essere incoraggiati a sviluppare un discorso critico sulle produzioni visive e sulle immagini riproducibili sui social media. Questo periodo, in cui l'arte cessa di essere un mezzo di consolazione e si trasforma in un "grido di verità", è il momento in cui lo studente si conetterà maggiormente con le ansie esistenziali.

Nella fase finale dell'Unità V, riguardante l'arte contemporanea e la responsabilità etica, l'analisi filosofica deve fondersi direttamente con l'azione. Mentre viene elaborata la teoria della simulazione di Baudrillard, dovrebbe essere messo in discussione il legame tra le identità digitali degli studenti e l'iperrealtà. In questa unità, l'insegnante dovrebbe guidare gli studenti a pensare come "attivisti" (artisti-attivisti) e far loro progettare progetti artistici con una base filosofica su temi come la crisi climatica o la giustizia sociale. Le discussioni sull'intelligenza artificiale e sull'etica digitale aiuteranno lo studente a determinare la propria posizione nel mondo estetico del futuro al termine del curriculum.

Il processo di valutazione deve essere completamente purificato dai classici metodi mnemonici e concentrarsi sulla capacità dello studente di "profondità filosofica" e "sensibilità estetica". Al termine di ogni unità, agli studenti dovrebbero essere richiesti rapporti di analisi che applichino i concetti fondamentali di quell'unità a un'opera d'arte. Il risultato finale della quinta unità, il "Manifesto estetico", dovrebbe essere accettato come un segno distintivo della maturità intellettuale che lo studente ha sviluppato durante tutto il suo percorso scolastico superiore. Gli insegnanti dovrebbero integrare nelle loro lezioni gli archivi digitali di istituzioni come il Louvre, il MoMA e il British Museum, nonché portali accademici e biennali d'arte contemporanea.

ROMANIAN

Filosofie și educație artistică: Ghid de implementare pentru profesori

Implementarea cu succes a acestui curriculum depinde de adoptarea de către profesorul de filosofie a unui rol de facilitator care aprofundează experiența estetică a elevului și gestionează crizele intelectuale, mai degrabă decât a unui simplu transmițător de informații. Pentru elevii cu vârste cuprinse între 13 și 18 ani, integrarea filosofiei și a artei oferă capacitatea de a privi lumea printr-o lentilă conceptuală, mai degrabă decât doar cu ochiul liber. Profesorul trebuie să își bazeze abordarea la clasă pe metoda socratică și să invite elevii să practice "epoché" (suspendarea judecății) atunci când se confruntă cu o operă de artă, cu scopul de a înțelege structura sa ontologică. În acest proces, scopul principal este de a

transforma răspunsurile superficiale de genul "aș putea face și eu asta" sau "aceasta este frumoasă" în întrebarea profundă: "Cărei înțelegeri a adevărului îi corespunde această operă?"

În ceea ce privește strategiile bazate pe unități, în timpul gestionării percepției estetice și a mirării în Unitatea I, profesorii ar trebui să se concentreze pe ruperea perspectivei utilitariste. Activitățile ar trebui să abordeze experimental transformarea obiectelor de zi cu zi în obiecte estetice. Profesorul ar trebui să aducă un obiect obișnuit în clasă și să îl plaseze într-un "cadru estetic" pentru a materializa conceptul lui Kant de "satisfacție dezinteresată". În tranziția dintre Epoca Antică și Renașterea din Unitatea II, accentul trebuie pus pe saltul istoric și intelectual între conceptele de mimesis și perspectivă. Un profesor ar putea deschide o discuție prin actualizarea criticii lui Platon la adresa "copiei unei copii" printr-o fotografie realizată cu camera unui smartphone.

În Unitățile III și IV, care acoperă modernitatea și criza, rolul profesorului este de a dezvolta un mecanism de apărare împotriva "șocantului". În timp ce se explică "Sublimul" lui Kant și extazul "dionisiac" al lui Nietzsche, ar trebui clarificate motivele filosofice pentru care arta modernă pare "urâtă" sau "haotică". În această fază, profesorul ar trebui să folosească analiza pantofului lui Heidegger pentru a arăta cum o operă de artă "deschide o lume". În timp ce se discută despre "Aura" lui Benjamin, elevii ar trebui încurajați să dezvolte un discurs critic asupra producțiilor vizuale și a imaginilor reproductibile de pe rețelele sociale. Această perioadă, în care arta încetează să mai fie un mijloc de consolare și se transformă într-un "strigăt al adevărului", este locul în care elevul se va conecta cel mai mult cu anxietățile existențiale.

În faza finală a Unității V, referitoare la arta contemporană și responsabilitatea etică, analiza filosofică trebuie să fuzioneze direct cu acțiunea. În timp ce este procesată teoria simulării a lui Baudrillard, ar trebui pusă sub semnul întrebării legătura dintre identitățile digitale ale elevilor și hiper-realitate. În această unitate, profesorul ar trebui să îi ghideze pe elevi să gândească precum niște "artiviști" (artiști-activiști) și să îi pună să conceapă proiecte artistice cu o bază filosofică pe teme precum criza climatică sau justiția socială. Discuțiile despre inteligența artificială și etica digitală îi vor ajuta pe elevi să își determine poziția în lumea estetică a viitorului la finalul curriculumului.

Procesul de evaluare trebuie să fie complet curățat de metodele clasice de memorare și să se concentreze pe capacitatea elevului de "profunzime filosofică" și "sensibilitate estetică". La sfârșitul fiecărei unități, elevilor ar trebui să li se ceară rapoarte de analiză prin care să aplice conceptele fundamentale ale acelei unități unei opere de artă. Rezultatul final al celei de-a cincea unități, "Manifestul Estetic", ar trebui acceptat ca un semn distinctiv al maturității intelectuale pe care elevul a dezvoltat-o pe parcursul întregii sale vieți de liceu. Profesorii ar trebui să integreze în lecțiile lor arhivele digitale de la instituții precum Luvru, MoMA și British Museum, precum și portaluri academice și bienale de artă contemporană.

GREEK

Φιλοσοφία και Καλλιτεχνική Εκπαίδευση: Οδηγός Εφαρμογής για Εκπαιδευτικούς

Η επιτυχής εφαρμογή αυτού του προγράμματος σπουδών εξαρτάται από την υιοθέτηση από τον καθηγητή φιλοσοφίας ενός ρόλου διευκολυντή που εμπιστεύεται την αισθητική εμπειρία του μαθητή και διαχειρίζεται τις διανοητικές κρίσεις, αντί για έναν απλό μεταδότη πληροφοριών.

Για μαθητές ηλικίας 13-18 ετών, η ενσωμάτωση της φιλοσοφίας και της τέχνης παρέχει την ικανότητα να βλέπουν τον κόσμο μέσα από έναν εννοιολογικό φακό και όχι μόνο με γυμνό μάτι. Ο δάσκαλος πρέπει να βασίσει την προσέγγισή του στην τάξη στη σωκρατική μέθοδο και να καλέσει τους μαθητές να εξασκήσουν την «εποχή» (αναστολή της κρίσης) όταν βρίσκονται μπροστά σε ένα έργο τέχνης, με στόχο την κατανόηση της οντολογικής του δομής. Σε αυτή τη διαδικασία, ο πρωταρχικός στόχος είναι να μετατραπούν οι ρηχές απαντήσεις όπως «θα μπορούσα να το κάνω κι εγώ αυτό» ή «αυτό είναι όμορφο» στο βαθύ ερώτημα: «Σε ποια κατανόηση της αλήθειας αντιστοιχεί αυτό το έργο;»

Όσον αφορά τις στρατηγικές ανά ενότητα, κατά τη διαχείριση της αισθητικής αντίληψης και της απορίας στην Ενότητα I, οι εκπαιδευτικοί θα πρέπει να επικεντρωθούν στη θραύση της χρηστικής προοπτικής. Οι δραστηριότητες θα πρέπει να αντιμετωπίζουν πειραματικά τη μετατροπή των καθημερινών αντικειμένων σε αισθητικά αντικείμενα. Ο δάσκαλος θα πρέπει να φέρει ένα συνηθισμένο αντικείμενο στην τάξη και να το τοποθετήσει μέσα σε ένα «αισθητικό πλαίσιο» για να υλοποιήσει την έννοια του Καντ για την «ανιδιοτελή ικανοποίηση». Στη μετάβαση μεταξύ της Αρχαιότητας και της Αναγέννησης στην Ενότητα II, η εστίαση πρέπει να δοθεί στο ιστορικό και διανοητικό άλμα μεταξύ των εννοιών της μίμησης και της προοπτικής. Ένας δάσκαλος θα μπορούσε να ανοίξει μια συζήτηση επικαιροποιώντας την κριτική του Πλάτωνα για το «αντίγραφο ενός αντιγράφου» μέσω μιας φωτογραφίας που τραβήχτηκε με την κάμερα ενός smartphone.

Στις Ενότητες III και IV, που καλύπτουν τη νεωτερικότητα και την κρίση, ο ρόλος του δασκάλου είναι να αναπτύξει έναν μηχανισμό άμυνας ενάντια στο «σοκαριστικό». Ενώ εξηγεί το «Υψηλό» του Καντ και τη «Διονυσιακή» έκσταση του Νίτσε, θα πρέπει να διευκρινιστούν οι φιλοσοφικοί λόγοι για τους οποίους η μοντέρνα τέχνη φαίνεται «άσχημη» ή «χαοτική». Κατά τη διάρκεια αυτής της φάσης, ο δάσκαλος θα πρέπει να χρησιμοποιήσει την ανάλυση του παπουτσιού από τον Χάιντεγκερ για να δείξει πώς ένα έργο τέχνης «ανοίγει έναν κόσμο». Κατά τη συζήτηση για την «Αύρα» του Μπένγιαμιν, οι μαθητές θα πρέπει να ενθαρρύνονται να αναπτύξουν έναν κριτικό λόγο για τις οπτικές παραγωγές και τις αναπαραγωγίμες εικόνες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Αυτή η περίοδος, όπου η τέχνη παύει να είναι μέσο παρηγοριάς και μετατρέπεται σε «κραυγή αλήθειας», είναι εκεί όπου ο μαθητής θα συνδεθεί περισσότερο με τις υπαρξιακές ανησυχίες.

Στην τελική φάση της Ενότητας V, που αφορά τη σύγχρονη τέχνη και την ηθική ευθύνη, η φιλοσοφική ανάλυση πρέπει να συγχωνευθεί απευθείας με τη δράση. Ενώ εξετάζεται η θεωρία της προσομοίωσης του Μποντριγιάρ, θα πρέπει να αμφισβητηθεί ο δεσμός μεταξύ της ψηφιακής ταυτότητας των μαθητών και της υπερπραγματικότητας. Σε αυτή την ενότητα, ο δάσκαλος θα πρέπει να καθοδηγήσει τους μαθητές να σκέφτονται ως «artists» (καλλιτέχνες-ακτιβιστές) και να τους βάλει να σχεδιάσουν καλλιτεχνικά έργα με φιλοσοφική βάση σε θέματα όπως η κλιματική κρίση ή η κοινωνική δικαιοσύνη. Οι συζητήσεις για την τεχνητή νοημοσύνη και την ψηφιακή ηθική θα βοηθήσουν τον μαθητή να καθορίσει τη θέση του στον αισθητικό κόσμο του μέλλοντος στο τέλος του προγράμματος σπουδών.

Η διαδικασία αξιολόγησης πρέπει να καθαριστεί πλήρως από τις κλασικές μεθόδους παραγαλίας και να επικεντρωθεί στην ικανότητα του μαθητή για «φιλοσοφικό βάθος» και «αισθητική ευαισθησία». Στο τέλος κάθε ενότητας, θα πρέπει να ζητούνται από τους μαθητές εκθέσεις ανάλυσης που εφαρμόζουν τις θεμελιώδεις έννοιες αυτής της ενότητας σε ένα έργο τέχνης. Το τελικό αποτέλεσμα της πέμπτης ενότητας, το «Αισθητικό Μανιφέστο», θα πρέπει να γίνει δεκτό ως χαρακτηριστικό της διανοητικής ωριμότητας που ο μαθητής έχει αναπτύξει σε όλη τη διάρκεια της λυκειακής του ζωής. Οι εκπαιδευτικοί θα πρέπει να ενσωματώνουν

στα μαθήματά τους ψηφιακά αρχεία από ιδρύματα όπως το Λούβρο, το MoMA και το Βρετανικό Μουσείο, καθώς και ακαδημαϊκές πύλες και μπιενάλε σύγχρονης τέχνης.

GERMAN

Philosophie und Kunstpädagogik: Leitfaden zur Umsetzung für Lehrkräfte

Die erfolgreiche Umsetzung dieses Lehrplans hängt davon ab, dass der Philosophielehrer eher die Rolle eines Moderators übernimmt, der die ästhetische Erfahrung des Schülers vertieft und intellektuelle Krisen bewältigt, als die eines reinen Informationsvermittlers. Für Schüler im Alter von 13 bis 18 Jahren bietet die Integration von Philosophie und Kunst die Fähigkeit, die Welt durch eine konzeptionelle Linse zu betrachten, anstatt nur mit bloßem Auge. Der Lehrer muss seinen Unterrichtsansatz auf der sokratischen Methode basieren und die Schüler dazu einladen, „Epoché“ (Urteilsenthaltung) zu praktizieren, wenn sie einem Kunstwerk gegenüberstehen, mit dem Ziel, dessen ontologische Struktur zu verstehen. In diesem Prozess ist das primäre Ziel, oberflächliche Antworten wie „Das könnte ich auch“ oder „Das ist schön“ in die tiefgründige Frage zu verwandeln: „Welchem Verständnis von Wahrheit entspricht dieses Werk?“

In Bezug auf die modulbasierten Strategien sollten sich die Lehrer während der Steuerung der ästhetischen Wahrnehmung und des Staunens in Modul I auf das Durchbrechen der utilitaristischen Perspektive konzentrieren. Aktivitäten sollten sich experimentell mit der Umwandlung von Alltagsgegenständen in ästhetische Objekte befassen. Der Lehrer sollte einen gewöhnlichen Gegenstand in den Unterricht mitbringen und ihn in einen „ästhetischen Rahmen“ stellen, um Kants Konzept des „interesselosen Wohlgefallens“ zu materialisieren. Beim Übergang zwischen der Antike und der Renaissance in Modul II muss der Schwerpunkt auf dem historischen und intellektuellen Sprung zwischen den Konzepten der Mimesis und der Perspektive liegen. Ein Lehrer könnte eine Diskussion eröffnen, indem er Platons Kritik an der „Kopie einer Kopie“ anhand einer mit einer Smartphone-Kamera aufgenommenen Fotografie aktualisiert.

In den Modulen III und IV, die die Moderne und die Krise behandeln, besteht die Rolle des Lehrers darin, einen Verteidigungsmechanismus gegen das „Schockierende“ zu entwickeln. Während Kants „Erhabenes“ und Nietzsches „dionysischer“ Rausch erklärt werden, sollten die philosophischen Gründe geklärt werden, warum moderne Kunst „hässlich“ oder „chaotisch“ erscheint. In dieser Phase sollte der Lehrer Heideggers Schuh-Analyse nutzen, um zu zeigen, wie ein Kunstwerk eine „Welt eröffnet“. Während Benjamins „Aura“ diskutiert wird, sollten die Schüler ermutigt werden, einen kritischen Diskurs über visuelle Produktionen und reproduzierbare Bilder in sozialen Medien zu entwickeln. Diese Periode, in der Kunst aufhört, ein Mittel des Trostes zu sein, und zu einem „Schrei nach Wahrheit“ wird, ist der Punkt, an dem der Schüler am stärksten an existenzielle Ängste anknüpfen wird.

In der letzten Phase von Modul V, die sich mit zeitgenössischer Kunst und ethischer Verantwortung befasst, muss die philosophische Analyse direkt mit dem Handeln verschmelzen. Während Baudrillards Simulationstheorie bearbeitet wird, sollte die Verbindung zwischen der digitalen Identität der Schüler und der Hyperrealität hinterfragt werden. In diesem Modul sollte der Lehrer die Schüler dazu anleiten, wie „Artivisten“ (Künstler-Aktivisten) zu denken und sie künstlerische Projekte mit einer philosophischen Basis zu Themen wie der Klimakrise oder sozialer Gerechtigkeit entwerfen lassen.

Diskussionen über künstliche Intelligenz und digitale Ethik werden dem Schüler am Ende des Lehrplans helfen, seine Position in der ästhetischen Welt der Zukunft zu bestimmen.

Der Bewertungsprozess muss vollständig von klassischen Auswendiglernenmethoden gereinigt werden und sich auf die Fähigkeit des Schülers zu „philosophischer Tiefe“ und „ästhetischer Sensibilität“ konzentrieren. Am Ende jedes Moduls sollten die Schüler um Analyseberichte gebeten werden, in denen sie die Grundkonzepte dieses Moduls auf ein Kunstwerk anwenden. Das Endergebnis des fünften Moduls, das „Ästhetische Manifest“, sollte als Markenzeichen der intellektuellen Reife akzeptiert werden, die der Schüler während seines gesamten Highschool-Lebens entwickelt hat. Lehrer sollten digitale Archive von Institutionen wie dem Louvre, dem MoMA und dem Britischen Museum sowie akademische Portale und Biennalen für zeitgenössische Kunst in ihren Unterricht integrieren.